

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **J. W.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. KrÚ 35308/2016/ODSH/14, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 21. 6. 2017, č. j. 52 A 72/2016 - 62,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 21. 6. 2017, č. j. 52 A 72/2016 – 62 **se ruší.**
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. KrÚ 35308/2016/ODSH/14 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15. 128 Kč do patnácti (15) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta Mgr. Václava Voříška.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. KrÚ 35308/2016/ODSH/14.

[2] Krajský soud při posuzování věci vycházel z následujícího skutkového stavu. Dne 2. 3. 2016 vydal Magistrát města Pardubic (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), rozhodnutí č. j. OSA/P-7473/15-D/41, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla

tovární značky Volkswagen, registrační značky 4E3 8976, jednal v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dne 6. 1. 2015 v době před 10:21 hodin totiž parkoval nezjištěný řidič uvedené vozidlo v Pardubicích v ulici Smilova poblíž domu č. p. X v rozporu s dopravní značkou č. IP 25a (zóna s dopravním omezením, zakazuje se stání bez platné parkovací karty nebo zaplaceného parkovacího poplatku), čímž se tento nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona.

[3] Žalobce v žalobě zejména namítal, že řízení o přestupku vedené s oznámeným řidičem bylo pouze formální, čemuž nasvědčuje i skutečnost, že řidiči byl ustanoven jako opatrovník zaměstnanec žalovaného. Správní orgán I. stupně nadto neprovedl ústní jednání (kde by bylo provedeno též dokazování) za jeho osobní účasti a neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 25a. Na fotografiích z údajného místa spáchání přestupku pak není zachycena dopravní značka IP 25a, absentuje na nich datum a čas pořízení a fotografie čelního skla je nekvalitní, tudíž nelze s jistotou tvrdit, že tam nebyl umístěn parkovací lístek. Namítal též promlčení správního deliktu a protiústavnost jeho skutkové podstaty.

[4] Po posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Nepřisvědčil námitce nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť správní orgán I. stupně řádně vyzval žalobce (jako provozovatele vozidla) k úhradě určené částky a současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému předmětného dne svěřil řízení vozidla. Na základě sdělení totožnosti řidiče žalobcem pak správní orgán I. stupně zahájil a vedl řízení o přestupku, v rámci něhož učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele, avšak následně jej zastavil, protože obviněnému nebylo spáchání skutku prokázáno. K námitce absence ústního jednání krajský soud s odkazem na příslušnou judikaturu uvedl, že v řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost nařídit ústní jednání. Pro úplnost připomněl, že soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení, tzn., že nedostatek ústního jednání ve správním řízení byl zhojen § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Deliktní jednání žalobce bylo podle krajského soudu spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise (oznámení podezření o přestupku, fotodokumentace) a ústní jednání tak nebylo nezbytné. Žalobce se pak mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi seznámit postupem podle § 38 odst. 1 či § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. Zpochybňování skutkového stavu považoval krajský soud za nedůvodné a účelové. Úřední záznam nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí, důkazy byly provedeny rovněž oznámením přestupku a zejména fotodokumentací. Krajský soud přitom neměl „žádný rozumný důvod k pochybnostem“ o pravosti fotografií ani o čase jejich pořízení, který plyne z oznámení přestupku, „neboť žalobce neuplatnil žádné konkrétní námitky směřující proti nestrannosti a nezájatosti osob zasahujících strážníků“. V případě žalobce přitom jde o objektivní odpovědnost, kdy jako liberační důvod nepostačuje jen jeho pochybnost o existenci přestupkového jednání. Krajský soud také konstatoval, že v projednávaném případě nemohla uplynout lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce a že skutková podstata daného správního deliktu není protiústavní.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[6] Stěžovatel již v žalobě namítal, že skutkový stav nemá oporu ve správním spise, přičemž ve vztahu ke každému důkaznímu prostředku uvedl, jaké skutečnosti se z něj podávají a jaké nikoliv, a také že některé skutečnosti (zejména že vozidlo bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 25a) se nepodávají „žádného řádného důkazu“. Krajský soud však pouze učinil obecný závěr, že podklady ve spise protiprávní jednání prokazují, aniž by konkrétně reagoval na žalobní námitky. K důkazu bylo provedeno toliko oznámení přestupku a fotodokumentace. Z fotodokumentace se však nepodává, že by vozidlo stálo v působnosti dopravní značky IP 25a a oznámení přestupku nemůže stát jako jediný důkaz k dané skutečnosti. Judikaturu, podle které může být úřední záznam podkladem pro rozhodnutí, či dokonce důkazem, avšak nikoliv jediným, je podle názoru stěžovatele možné vykládat jedinečně tak, že nesmí být jediným důkazem k dokazované skutečnosti. Úřední záznam přitom byl jediným důkazem ke skutečnosti, že vozidlo stálo v působnosti dopravní značky IP 25a, tudíž tato skutečnost nebyla řádně prokázána. V takovém případě stěžovateli postačovalo, aby na tuto chybu v rámci soudního řízení upozornil (k tomu odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47), což učinil, když v žalobě popřel, že by řidič jím provozovaného vozidla předmětného dne parkoval na úseku komunikace, na němž je parkování zpoplatněno.

[7] Stěžovatel také zpochybnil tvrzení krajského soudu, že správní orgány při rozhodování vycházely z úředního záznamu, z oznámení přestupku a z fotografií, neboť úřední záznam ve spise není obsažen. V oznámení přestupku pak není jednoznačně konstatováno, že by vozidlo bylo zaparkováno v úseku platnosti dopravní značky IP 25a, ani uvedeno, kde měla být tato dopravní značka umístěna, zda strážníci zkontrolovali její viditelnost, apod. Nepodává se z něj ani to, že by dopravní značka IP 25a měla jakoukoli dodatkovou tabulku (uvedená dopravní značka totiž sama o sobě označuje pouze „Zónu s dopravním omezením“, nikoliv zpoplatněné parkovací stání), ani z něj není zřejmé, zda měli protiprávní jednání vidět sami strážníci (případně kteří), či se jednalo pouze o fotografie postoupené jinou osobou. Krajský soud dostatečně nevyvrátil ani žalobní námitku, že důkaz fotografií čelního skla není dostatečně průkazný, když by – s ohledem na nízkou kvalitu fotografie – parkovací lístek na fotografii nemohl být vidět, ani kdyby tam skutečně byl umístěn. K argumentaci krajského soudu týkající se objektivní odpovědnosti stěžovatel uvedl, že ta nijak nevylučuje nutnost prokázání porušení právního předpisu; pouze v případě, kdy jsou porušeny povinnosti řidiče nebo pravidla silničního provozu, je totiž naplněna skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla. Správní delikt založený na objektivní odpovědnosti, se liší od přestupku pouze tím, že namísto zavinění se dokazuje přičitatelnost.

[8] Dále namítal, že krajský soud i přes odmítavý postoj stěžovatele a jeho právního zástupce provedl ústní soudní jednání bez jejich přítomnosti. Stěžovatel přitom včas podal návrh na odročení nařízeného jednání z důvodu nedobrého zdravotního stavu advokáta vyžadujícího akutní lékařské ošetření. Advokát však nemohl předložit potvrzení od lékaře, jestliže u lékaře ještě nebyl a těsně po návštěvě u lékaře ji nemohl z nemocnice soudu zaslat. Podle názoru stěžovatele bylo povinností krajského soudu jednání odročit a vyčkat, zda lékařská zpráva bude předložena. Následující den se stěžovatel dozvěděl, že soudní jednání bylo konáno a jeho žaloba byla zamítnuta, proto už nepovažoval za nutnost v řízení před krajským soudem potvrzení od lékaře doložit. Stěžovateli nebyl ani zaslán protokol o jednání. V kasační stížnosti uvedl, že dodatečně Nejvyššímu správnímu soudu doloží potvrzení o návštěvě advokáta u lékaře a navrhl, aby bylo toto potvrzení provedeno jako důkaz; následně jej však nedoložil.

[9] Stěžovatel taktéž uvedl, že jeho právní zástupce uplatnil na prvním jednání před krajským soudem námitku podjatosti soudce JUDr. Dvořáka, který ji zaprotokoloval a otázal se advokáta, zda by ji nemohl dodatečně písemně odůvodnit. Tento postup krajského soudu však byl nesprávný, jelikož soudní řád správní stanoví, že námitka musí být odůvodněna již na jednání.

Stěžovatel nesouhlasí s tím, že předseda senátu ve věci rozhodoval usnesením i poté, co byl podán návrh na vyloučení jeho osoby pro podjatost. Stěžovatel následně námitku podjatosti nedoplnil a ve věci bylo nařízeno jednání, „*ačkoliv věc měla být postoupena Nejvyššímu správnímu soudu za účelem posouzení podané námítky podjatosti, neboť námitka byla podána a zčásti odůvodněna a pokud by nebyla odůvodněna, měl vyžvat k doplnění námítky podjatosti Nejvyšším správní soud a nikoliv krajský soud.*“ Námitku podjatosti podal stěžovatel z toho důvodu, že JUDr. Dvořák jako předseda senátu krajského soudu v právní věci vedené pod sp. zn. 52 A 32/2015 advokátovi stěžovatele po vyhlášení rozsudku sdělil: „*Zřídil jsem si na Vás složku, ještě nevím, co s ní udělám.*“ Ke stížnosti advokáta státní správa krajského soudu učinila závěr, že JUDr. Dvořák takovýto výrok učinil, avšak nevidí v tom důvod pro jeho postih podle zákona o soudech a soudcích. Soudce, který si zřídil složku na advokáta, je však podle názoru stěžovatel vůči tomuto advokátovi podjatý, stěžovatel proto navrhl, aby si Nejvyšší správní soud onu složku vyžádal a zjistil její obsah, neboť JUDr. Dvořák tímto jednáním narušuje soukromí advokáta a jeho klientů. Po stížnosti advokáta podal předseda Krajského soudu v Hradci Králové proti advokátovi stížnost k České advokátní komoře, a to z důvodu, že advokát se domáhal před ministerstvem spravedlnosti a před soudem ochrany své osobnosti proti pomlouvání v rozsudcích JUDr. Dvořáka. Je-li tedy mezi advokátem stěžovatele a JUDr. Dvořákem takový spor, je na místě, aby věci klientů advokáta neprojednával tento soudce. Stěžovatel v kasační stížnosti opětovně uvedl, že listinné důkazy k uvedeným skutečnostem předloží dodatečně, což však neučinil.

[10] Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svém právním názoru obsaženém v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které bylo podle jeho názoru vydáno na základě úplných a přesně zjištěných skutečností. Odkázal také na své vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou zmatečnosti řízení před krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], kterou stěžovatel spatřoval v tom, že soudce JUDr. Jan Dvořák rozhodoval ve věci i poté, co byla proti němu vznesena námitka podjatosti, a že tuto námitku nepostoupil k projednání Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační soud k této námitce pouze ve stručnosti shrnuje, že ze spisu krajského soudu plyne (viz č. l. 51 spisu krajského soudu), že námitka podjatosti nebyla zdejšímu soudu postoupena z toho důvodu, že zástupce stěžovatele v ní uplatnil stejné okolnosti, o nichž bylo Nejvyšším správním soudem již rozhodnuto (tj. za přiměřeného užití § 15b odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu). Krajský soud přitom odkázal na usnesení ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017 - 136, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval podjatostí JUDr. Dvořáka, resp. jeho vztahem k advokátovi Mgr. Voříškovi, z totožných důvodů, jaké Mgr. Voříšek uplatnil v řízení před krajským soudem v nyní projednávané věci, resp. důvodů, které uvádí v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom ve výše uvedeném usnesení neshledal důvod k vyslovení závěru o podjatosti soudce JUDr. Dvořáka. Lze tedy uzavřít, že námitka zmatečnosti řízení podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. není důvodná.

[14] Stěžovatel dále namítal vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. K těmto námitkám uvádí Nejvyšší správní soud následující.

pokračování

[15] Listinami obsaženými ve správním spise, ze kterých správní orgány vycházely při prokazování skutkového stavu, resp. skutečnosti, že se uváděný přestupek skutečně stal, jsou toliko úřední záznam o přestupku, oznámení přestupku a dvě fotografie (viz č. l. 1 - 3 správního spisu). V první řadě je tedy nutno podotknout, že je liché tvrzení stěžovatele, že úřední záznam o přestupku není ve správním spise obsažen.

[16] Nejvyšší správní soud však již dlouhodobě konstantně judikuje, že úředním záznamem a oznámením přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování (viz například rozsudky ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS). Jedná se sice o podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takové podklady, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016 - 34). Pokud při provádění úředního úkonu nebyl proveden audio/vizuální záznam a okolnosti jeho provádění jsou zpochybňovány, zásadním důkazem o skutkovém stavu věci jsou obvykle svědecké výpovědi osob, které se tohoto úkonu osobně zúčastnily, zejména úředních osob – zde zasahujících strážníků. V případech „*tvrzení proti tvrzení*“ proto musí rozhodující orgán vždy vyslechnout ony úřední osoby jako svědky (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016 - 30) a nesmí se spokojit jen s oznámením o přestupku a s úředním záznamem.

[17] V obecné rovině lze přisvědčit názoru krajského soudu, že úřední záznam je možné použít jako důkazní prostředek (správně spíše jako podklad pro rozhodnutí) za podmínky, že skutkový závěr nespočívá pouze na něm. Je však nutno dodat, že krajský soud tento závěr plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu značně dezinterpretoval, když toliko uzavřel, že „*úřední záznam však v dané věci nebyl jediným podkladem pro vydání žalovaného rozhodnutí, důkazy byly provedeny rovněž oznámením přestupku a zejména fotodokumentací.*“ V tomto směru je nutno dát za pravdu stěžovateli, že judikaturu, podle které může být úřední záznam o spáchání přestupku „*důkazem*“, avšak nikoliv jediným, je možné vykládat výhradně tak, že nesmí být jediným „*důkazem*“ k dokazované skutečnosti. Uvedenou podmínku nelze generalizovat v tom smyslu, že úřední záznam (resp. oznámení přestupku) lze užít jako „*důkaz*“ vždy, když jsou podkladem rozhodnutí i důkazy jiné. Podstatné je, aby úřední záznam nebyl jediným „*důkazem*“ ve vztahu k určité skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci.

[18] Jak bylo uvedeno výše, jediným zbývajícím důkazním prostředkem obsaženým ve správním spise, na jehož podkladě by bylo možné dovodit, že se přestupek skutečně stal, je fotodokumentace. Ta však obsahuje toliko jednu fotografii čelního skla motorového vozidla, ze které je patrné, že na palubní desce nebyl umístěn parkovací lístek, a jednu fotografii zadní části motorového vozidla, na které je viditelná jeho poznávací značka. Z těchto fotografií však nelze nikterak seznat, v jaké době a na jakém místě bylo motorové vozidlo zaparkováno, resp. zda bylo vozidlo zaparkováno v úseku, kde je parkování zpoplatněno a v době, kdy je zde parkování zpoplatněno, či nikoli. Fotografie dopravní značky a čas pořízení fotografií, či jakýkoli jiný důkazní prostředek (např. výslech zasahujících strážníků) vztahující se k této skutečnosti ve správním spise absentuje (vyjma úředního záznamu a oznámení přestupku, které však nelze jako samostatné důkazy k uvedené skutečnosti použít).

[19] Lze tedy shrnout, že úřední záznam o přestupku a oznámení přestupku jsou jedinými listinami, ze kterých se podává skutečnost, že motorové vozidlo bylo zaparkováno v úseku, kde je parkování zpoplatněno, a že zde parkovalo v době, kdy je parkování zpoplatněno, což je nepřipustné. Nadto je nezbytné poznamenat, že úřední záznam je značně nesrozumitelný,

když v kolonce „*Typ události*“ je pouze uvedeno: „*PR: § 125c dopravní přestupky - Placené stání - porušil ustanovení §4/c zák. č. 361/00 Sb. - neplacené stání IP25a*“).

[20] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbyvá než přisvědčit stěžovateli, že skutkový stav v nyní projednávané věci nebyl řádně prokázán, neboť z obsahu správního spisu nelze jednoznačně dovodit, že se přestupek vůbec stal. Správní delikt, který měl stěžovatel spáchat, je sice založený na objektivní odpovědnosti, nicméně za něj nelze stěžovatele postihovat za situace, kdy nebylo prvotně prokázáno porušení povinností řidiče či pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejichž dodržování měl stěžovatel zajistit.

[21] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že námitky podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. shledal důvodnými. Ostatními námitkami uvedenými v kasační stížnosti se proto již nezabýval a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušil.

[22] Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního řízení, resp. nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, a to tak, že úřední záznam o přestupku a oznámení přestupku nemohou obstát jako jediné důkazy ve vztahu ke skutečnosti, že předmětné motorové vozidlo bylo zaparkováno v úseku, kde je parkování zpoplatněno, a v době, kdy je zde parkování zpoplatněno.

[23] V souladu s § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem zastoupen nejprve advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem (viz plná moc na č. l. 11 spisu krajského soudu) a následně advokátem Mgr. Václavem Voříškem (viz plná moc na č. l. 43 spisu krajského soudu). V řízení o kasační stížnosti pokračovalo zastoupení stěžovatele advokátem Mgr. Václavem Voříškem (viz originál plné moci na č. l. 43 spisu kasačního soudu), Stěžovateli tedy náleží náhrada nákladů spojených s právním zastoupením. Stěžovatel náklady spojené s uvedeným zastoupením výslovně nevyčísлил, Nejvyšší správní soud o nich proto rozhodl na základě skutečností zřejmých ze spisu.

[24] Zástupce stěžovatele učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem celkem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „*advokátní tarif*“)] spočívající v sepsání kasační stížnosti. V řízení před krajským soudem učinili zástupci stěžovatele celkem tři úkony právní služby, kterými jsou: příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na jednání před krajským soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu].

[25] Za každý úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Náhrada nákladů řízení za každý úkon se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náhradu za cestovní výdaje a za promeškaný čas spojené s cestou

pokračování

na jednání u krajského soudu soud advokátovi nepřiznal, neboť ji advokát nepožadoval a ničím nedoložil. Původní zástupce stěžovatele advokát Mgr. Jaroslav Topol je plátcem DPH (viz č. l. 12 spisu krajského soudu), proto byla částka dvou úkonů jím učiněných (příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby) a paušální náhrady hotových výdajů odpovídající těmto úkonům navýšena o tuto daň. Advokát Mgr. Václav Voříšek neprokázal, že by byl plátcem DPH. Celková částka odměny včetně nákladů tedy činí 15.128 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný vyplatit k rukám posledního právního zástupce stěžovatele (tj. Mgr. Václava Voříška) do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. března 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu